

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 43

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΕΝ ΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Οἱ καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τέως Δημητριάδος Γερμανὸς καὶ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ὑπέβαλον προσφυγὴν¹ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιζητοῦσι τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, δι' ἧς οὗτος διενήργησε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεως τοῦ διαληφθέντος δικαστηρίου, προκαλέσας τὸ σχετικὸν Προεδρικὸν Διάταγμα. Οἱ δὲ λόγοι, τοὺς ὁποίους οὗτοι προβάλλουσιν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ νομίμου καὶ δικαίου τῆς προσφυγῆς αὐτῶν εἶναι οἱ ἑξῆς.

Ὁρμώμενοι οἱ καταδικασθέντες Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι «ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων, ὡς ἐκπροσώπου τῆς Πολιτείας, ἤρτηται, ὡς ἀναγράφουσιν ἐν τῇ προσφυγῇ αὐτῶν, ἡ ἔγκρισις τῶν κατ' ἀρχιερέων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων κατὰ τὰ ἄρθρα 151 καὶ 152 τοῦ νόμου 5383», ἔχοντες δὲ καὶ τὴν γνώμην ὅτι «ἡ προκειμένη ἀπόφασις τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομος», ἰσχυρίζονται ὅτι «ἡ πρότασις τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου παρανόμου καὶ ἀντισυνταγματικῆς τὸ μὲν ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν νόμων, τὸ δὲ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ», διὸ καὶ κατολήγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι «ἀκυρωτέα τυγχάνει ἡ τοιαύτη τοῦ Ἑπουργοῦ ἐνέργεια καὶ τὸ συνεπεῖα ταύτης ἐκδοθὲν Προεδρικὸν Διάταγμα».

Διαφωνοῦντες πλήρως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διατυπωμένην γνώμην τῶν καταδικασθέντων Ἀρχιερέων καὶ ἐκ πεποιθήσεως τάναντία πρὸς αὐτὴν φρονοῦντες προβαίνομεν ἐκ καθαρῶς ἀντικειμενικῆς ἐπόψεως ὁρμώμενοι καὶ ἀπὸ περιωπῆς ὅλων ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα ἵνα καταδείξωμεν ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργεια τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων εἶναι ὄντως ὀρθὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διαληφθέντων ἄρθρων 151 καὶ 152 τοῦ νόμου 5383.

Καὶ πράγματι. Ἐὰν ἐπισταμένως ἀναγνώσωμεν τὴν εἰρημένην προσφύγην, βλέπομεν ὅτι αὕτη δια-

ρεῖται εἰς δύο μέρη· καὶ εἰς μὲν τὸ Α' οὐ συντάκτης αὐτῆς πειράται ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι παράνομος ἡ πράξις τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων, διενεργήσαντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ σχετικοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος, εἰς δὲ τὸ Β' παρατάσσει οὗτος ἔνδεκα ἐπιχειρήματα, δι' ὧν προσπαθεῖ νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομος.

Ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τούτων τοῦ Β' Κεφαλαίου τὰ σπουδαιότερα ἀναφέρονται ἐν τῷ Ἑπισημῷ, ὅπερ οἱ καταδικασθέντες ἀρχιερεῖς ἐδημοσίευσαν ἐν ταῖς ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσιν, ἀποκρούοντες τὴν κατ' αὐτῶν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν· εἰς ἀναίρεσιν δὲ τῶν ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ διατυπωμένων γνωμῶν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» (ὑπ' ἀριθ. 31—32 καὶ ἡμερομ. 10 Ἀυγούστου 1935) διατριβὴν ἡμῶν, ἐν ἣ δι' ἐπιχειρημάτων ἐκκλησιαστικῶν καὶ νομικῶν κατεδεικνύομεν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἶναι α) συνταγματικὴ, β) κανονικὴ καὶ γ) νόμιμος· ἐντεῦθεν θεωροῦμεν ἄσκοπον, ἵνα ἀσχοληθῶμεν καὶ αὖτις περὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Β' τοῦτούτου Κεφαλαίου· καὶ ὅχι μόνον ἄσκοπον, ἀλλὰ καὶ περιττὸν διὰ τὸν ἑξῆς λόγον. Ἐὰν ὁ Ἑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων ἔχῃ ἐκ τοῦ νόμου 5383 (ἄρθρ. 151 καὶ 152) τὸ δικαίωμα, ὡς διατείνονται οἱ καταδικασθέντες ἀρχιερεῖς, ἵνα ἀρνήται τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὅταν δὲν ἐγκρίνη ταύτας, τότε ἀναντιρρήτως σκόπιμος καὶ ἀναγκαῖα ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις καὶ ἀναίρεσις τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Β' Κεφαλαίου· ὅταν ὅμως, ὅπως ἰσχυρίζομεθα ἡμεῖς, δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἀποβαίνει ἄσκοπος καὶ περιττὴ ἡ ἀναίρεσις τῶν προκειμένων ἐπιχειρημάτων, ἐφ' ὅσον τυγχάνει ματαία καὶ εἰς οὐδὲν αὕτη ὠφελεῖ, ἅτε τοῦ Ἑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων ἔχοντος, κατ' ἡμᾶς, συνωδὰ τοῖς ἄρθροις 151 καὶ 152 τοῦ Νόμου 5383, τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως διενεργῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταδικαστικῶν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἀποφάσεων, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐγκρίνη ταύτας ἐν τῇ οὐσίᾳ.

Ἐντεῦθεν καὶ θὰ περιοσθῶμεν μόνον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Α', Κεφαλαίου τῆς προσφυγῆς τῶν καταδικασθέντων ἀρχιερέων καὶ θέλομεν καταδείξαι, ὡς ἀναγράφομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὀρθῶς ἐνήργησεν ὁ Ἑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει προκαλέσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαληφθεῖ-

1. «Ἐφημερίς τῶν Ἑλλήνων», Ἀθήναι, 8 Σεπτ. 1935

σης αποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

Καί οὕτως. Ἐν τῇ προσφυγῇ αὐτῶν εἰ καταδικασθέντες ἀρχιερεῖς γράφουσιν ὅτι «ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων ὡς ἐκπροώπου τῆς τῆς Πολιτείας ἡρηται ἡ ἔγκριστις τῶν κατ' ἀρχιερέων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων κατὰ τὰ ἄρθρα 151 καὶ 152 τοῦ νόμου 5383».

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη ἡ γνώμη αὕτη. Τοῦτο δὲ καταδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀντικειμενικῆς ἀναγνώσεως τῶν διαληφθέντων δύο ἄρθρων τοῦ νόμου 5383. Ἴδου τὸ ἄρθρον 151: «Αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καθίστανται ἐκτελεστικὰ ἅμα καταστῶσι τελεσίδικοι τοιαῦτα δὲ εἶναι ἐκείναι κατ' ὧν δὲν χορηγῆ ἢ ἔφεσις». Ἴδου καὶ τὸ ἄρθρον 152: «Ἐκτέλεσις καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατ' ἀρχιερέως ἐνεργεῖται διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐκδιδομένου».

Εἰς τὰ ἀνωτέρω δύο ἄρθρα σαφῶς διατυπῶνται, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὰ ἐξῆς δύο σημεῖα: α.) Πότε αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων θεωροῦνται ἐκτελεστικαὶ καὶ β.) Πῶς ἐνεργεῖται ἡ ἐκτέλεσις καταδικαστικῆς κατ' ἀρχιερέως ἀποφάσεως. Οὐδὲν δὲ ἀπολύτως ἀναφέρεται περὶ τῆς ἀνωτέρω διατυπωμένης γνώμης τῶν καταδικασθέντων ἀρχιερέων, ὅτι, τοῦτέστιν, ἡ ἔγκριστις τῶν κατ' ἀρχιερέων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων ἡρηται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων. Ὅχι μόνον διότι τοῦτο εἶναι αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ ἀίσιον καὶ ἄηθες, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ὡς γνωστόν, μόνον ὑπὸ ἀνωτέρων δικαστηρίων ἐγκρίνονται ἢ τροποποιῶνται, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὸ ἀτόμων, ὅσονδήποτε ταῦτα ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἂν κατέχωσιν, ἐκτὸς μᾶς μόνης περιπτώσεως, ἥτοι τῆς χάριτος, ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου Ἄρχοντος τῆς Πολιτείας ἀπονεμομένης, ἀλλὰ καὶ διότι, ἂν ὁ νομοθέτης εἶχεν οὕτως κατὰ νοῦν τὴν γνώμην ταύτην, ἠδύνατο καὶ ὠρεῖσθαι ἀντὶ τῆς εἰρη μόνον «τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ», νὰ γράψῃ «τῇ ἔγκριστι καὶ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ».

Ἡ ὀρθότης τῆς προκειμένης γνώμης ἡμῶν καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 155 τοῦ ἰδίου νόμου 5383, ἐν ᾧ σαφῶς ἀναγράφεται ὅτι πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις δύναται ν' ἀφελθῆ ἢ ἐλαττωθῆ ἢ μεταβληθῆ ὄχι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων, ἀλλὰ διὰ χάριτος· πῶς δὲ διενεργεῖται ἡ ἀπονομὴ τῆς χάριτος, σαφῶς ἀναφέρεται ὡσαύτως ἐν τῷ διαληφθέντι ἄρθρῳ, ὅπου οὐδεὶς ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος εἶναι ἡ γνωμοδοτοῦσα καὶ ἀποφασίζουσα τὴν ἀπονομὴν τῆς χάριτος· ὁ δὲ ὕπουργός τῶν Θρησκευμάτων διενεργεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προκειμένης γνώμης τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἴδου τί ἀναγράφει τὸ εἰρημένον 155 ἄρθρον: «Ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ δύναται ν' ἀφελθῆ ἢ ἐλαττωθῆ ἢ μεταβληθῆ διὰ χάριτος. Τὸ περὶ τῆς χάριτος Διατάγμα ἐκδίδεται προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρη-

σκευμάτων μετὰ προτέραν γνώμην τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ ἀφέσεως, ἐλαττώσεως ἢ μεταβολῆς τῆς ποινῆς, ἐφ' ὅσον ἐξέτισε πλέον τοῦ ἡμίσεως». Ὁ δὲ λόγος, δι' ὃν ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καταδικαστικῶν ἀποφάσεων διενεργεῖται τῇ προτάσει τοῦ ὕπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων, εἶναι ὁ ἐξῆς ἀπλούστατος· διότι ὁ ὕπουργός τῶν Θρησκευμάτων εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς περιπέσεως καὶ τοῦ νόμου τεταγμένος ἀντιπρόσωπος τῆς Πολιτείας, πρὸς ὃν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπερθύνεται ἡ Ἐκκλησία περὶ τῶν διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων εἴτε διοικητικὰ εἶναι ταῦτα, εἴτε δικαστικὰ, εἴτε ἄλλης φύσεως, καὶ τὰ ὅποια διὰ τὴν ἐπίλυσιν καὶ ἐκτέλεσιν αὐταῖσι τὴν σύμπραξιν καὶ ἐνεργεσίαν τῆς Πολιτείας.

Ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐβλήθη, φρονοῦμεν, ἐναργῶς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ διαληφθέντα ἄρθρα 151 καὶ 152 τοῦ νόμου 5383 δὲν παρέχουσιν εἰς τὸν ὕπουργόν τῶν Θρησκευμάτων τὸ δικαίωμα, ὑπὸς ἀρῆται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατ' ἀρχιερέως καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὅταν τυχὸν δὲν ἐγκρίνη αὐτήν, καί, συνεπῶς, ὅτι πολὺ ὀρθῶς ἔπραξεν ὁ ὕπουργός τῶν Θρησκευμάτων ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει διενεργήσας ἐπὶ τῇ βίσει τῶν εἰρημένων ἄρθρων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προκειμένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου καὶ ποικαλέσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 22, Σεπτεμβρίου 1915

† Ο ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

Ἡ Ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ Κόσμῳ Θρησκευτικὴ Κρίσις

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ ἐν Στουγόλμη πύσιω Binget-Pergow δημοσίευσεν ἄρθρον περὶ ἔτυχεν ἀπανταχοῦ εἰδησιῆς δημοσιότητος μεταφρασθὲν εἰς τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ κόσμῳ παρατηρεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ μία ὀλοῦν προΐουσα πνευματικὴ κρίσις. Ὁ Ἑβραϊκὸς λαός, ὁ τὸσον γνωστός διὰ τὴν ἀπρασάλευτον ἐμμονὴν του εἰς τὴν πατρῴαν πίστιν καὶ τὰ φυλετικὰ του ἔθη, βαθμηδὸν χάνει τὴν πρὸς τὰ πάτρια του προσήλωσιν, ἢ τοιαύτη δ' ἐγκαταλείπει τὸν παρουσιάζεται ὑπὸ μορφήν ὁμαδικήν.

Ἡ μεταστροφή αὕτη παρατηρήθη τὸ πρῶτον ἐν Ἀμερικῇ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστράφη τὸ ἕτερον τῶν Ἑβραϊκῶν μεταναστευτικῶν ρευμάτων, τοῦ ἑτέρου, τοῦ σιωνιστικοῦ, κατευθυνθέντος πρὸς τὴν Παλαιστίνην. Ἡ ἐνδεστέρα Ἑβραϊκὴ μᾶζα τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Πολωνίας, προσφυγοῦσα εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἔφερον μετ' ἑαυτῆς, ὡς ἡσο ἐβραϊσμοῦ, τὴν ὀσικὴν ἀποκλειστικότητα καὶ συντηρητικότητα, οὗσα δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μεταναστεύσεως εἰ Ἑβραῖοι τῆς Ἀμερικῆς ἐτήρησαν τὸν οὐλοῦτον χαρακτήρα καὶ μόνον τὴν εἰς τὴν συναγωγὴν φεικτὴν ἐγνωρίζον. Ἐν τοῦτοις δὲν ἔβραβυνον νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀμερικανικοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἔθνησις, ἡ δὲ ψυχή τοῦ ἀμερικανικοῦ

τισμοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς χρηματοθηρίας κατεκρυβένσε καὶ τοὺς νεήλυδας ἔβραίους. ἐν τῷ περὶ ὑπάρξεως δὲ ἀγῶνι ὁ ἀμερικανισμὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑποσκάψῃ καὶ τὸ Ταλμοὺδ καὶ τὴν συναγωγὴν. Ἐκ τῶν 4 1)2 ἑκατομμυρίων τῶν ἔβραίων τῆς Ἀμερικῆς τὰ 80 0)0 ἔγκατέλειπε τὴν συναγωγὴν· καὶ μέρος μὲν αὐτῶν κατήντησαν καθαροὶ Ἰλισταί, ἄλλοι δὲ—οἱ θρησκευτικώτεροι—προσεχώρησαν εἰς διαφόρους θρησκευτικὰς αἱρέσεις ἐκ τῶν πολλῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὡς ἡ Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη, ὁ Θεοσοφισμὸς, ὁ Ἡνευματισμὸς κλπ. Ἐν μόνῃ τῇ Ν. Ὑόρκη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα 200.000 ἔβραιοι προσεχώρησαν εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης, τροποποιήσαντες τὸν τίτλον τῆς εἰς «Ἐπιστημονικὴν Ἐβραϊκὴν Κοινότητα», πολλοὶ δὲ προσῆλθον καὶ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν.

Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρετηρήθη ἔπειτα καὶ εἰς τὸν ἔβραϊσμὸν τῆς Εὐρώπης. Οἱ ἐν Πράγῃ ἔγκατεστημένοι ἔβραιοι μέχρι μὲν τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐνεφάνιζον μίαν αὐτόχρημα «μεσαιωνικὴν» θρησκευτικὴν ἀποκλειστικότητα· τὰ τεῖχη τῆς ὁμοῦς ἐξαίφνης κατέπεσαν καὶ ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ ἀποσύνθεσις εἰς τὰς τάξεις των. Ἐν Ρωσίᾳ ὁ ρωσικὸς ἔβραϊσμός, ἀριθμούμενος εἰς τρία ἑκατομμύρια, ἔπεσεν ἀθρόος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μπολσεβισμοῦ. Ὁ Ἰσραήθιμος ἔβραϊσμός τῆς Πολωνίας, ἀποτελούμενος κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ μικροπέπων, ὑποφέρει ἰδιαζόντως ἐκ δεινοτάτης οἰκονομικῆς κρίσεως, κατὰ τὰς ἐξακριβώσεις δὲ τῶν στιτιστικῶν ἐπὶ τριῶν ἔβραίων τῆς Βαρσοβίας ὁ εἰς εἶναι ἐντελῶς ἐνδεής, δὲν εἶνε δὲ σπάνιον τὸ θέαμα πτωχῶν ἔβραίων ἐνδευμένων ἀντὶ ὑποκαμίσου ἐφημερίδας καὶ πιπτόντων ἐξ αἰτίας εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν δοκιμασιῶν τούτων ὁ ἔβραϊκὸς κόσμος φέρεται μὴ εὐρίσκων ἐν τῇ θρησκείᾳ του ἀνταπόκρισιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦτο στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν θρησκείαν του. Ὑπελογίσθη ὅτι τὰ 50 % τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἔβραίων ἔγκατέλειψαν τὴν συναγωγὴν καὶ ἀπομένουν ἄνευ πνευματικῶν πηγῶν. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς μάζης ταύτης ἐστράφη πρὸς τὴν ἀθεΐαν καὶ τὸν μπολσεβισμὸν, κατ' ἀκολουθίαν σήμερον ἐκ τοιούτων ἔβραίων διατελοῦν ἄνευ πίστεως καὶ ἄνευ Θεοῦ.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ἔβραϊκῆς μάζης παρατηρεῖται τὸ ἀξιοσημειώτον φαινόμενον μιᾶς στροφῆς ἐκλεκτῶν τινων πνευματικῶν ἡγετῶν τῶν ἔβραίων πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν. Ἄν ὁ Ἰουδαϊσμός—διερωτῶνται οὗτοι—δὲν ἔχει πλέον τὴν πνευματικὴν ἐκείνην δύναμιν, τὴν ἱκανὴν νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἀφυπνιζομένην γενεάν, τί εὐρίσκουμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐὰν ὑπάρχῃ τι πρὸς εὐρεσιν; Ἀρά γε μήπως τοῦτο θὰ ἦτο τελικῶς ὁ Ἰησοῦς τῆς Ναζαρέτ, μήπως αὐτὸς θὰ ἦτο ἡ μοναδικὴ τῶν ἔβραίων ἑλπίς;

Πρὸς τὴν ἐπομὴν ταύτην ἤνοιξε τὴν ὁδὸν κατὰ τρόπον πολὺ ὑποβλητικὸν ὁ ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔβραϊκῶ Πανεπιστημίῳ ἔβραιος καθηγητῆς Klausner διὰ συγγραφῆς του περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέμα-

τος καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς προοπτικῆς εἰργάσθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως ἄλλοι διακεκριμένοι ἔβραιοι τῆς Ἀμερικῆς, δημοσιεύσαντες πρὸ τετραετίας (1931) ἑπτὰ ἐνδιαφέροντα συγγράμματα περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ μάλιστα παρουσιάζεται διαμορφωμένη ὀλόκληρος ἔβραϊκὴ φιλολογία ἀπουδαιοπότη πρὸς τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ. Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ταύτῃ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ Μεσσίας, θεωρεῖται ὅμως ὑπὸ τῶν ἔβραίων συγγραφέων ὡς ἡ μεγίστη θρησκευτικὴ φυσιογνωμία πίσεως ἐποχῆς, τονίζεται δ' ὡς καθῆκον παντὸς ἔβραίου μεμορφωμένου νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὸ νὰ μάθῃ τὰ οὐσιωδέστερα τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας «τοῦ μεγίστου τῶν ἔβραίων». Ἄλλ' ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις ἀπαντῶσι καὶ δηλώσεις μὴ ἀφιστάμεναι πολὺ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Οὕτω π. γ. ὁ προμνημονευθεὶς Klausner γράφει σὺν ἄλλοις: «Διὰ τὸν σπουδάζοντα ἀντικειμενικῶς τὴν χριστιανικὴν φιλολογίαν δέον νὰ καταστῇ σαφές, ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ Ἰησοῦ εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς δυνάμεως του. Ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν εἶνε ὅτι ἡ δύναμις τῆς ἔλξεως, τὴν ὁποίαν ἀσχεῖ, οὕτω ἐξασθενεῖ, οὕτω ἀφανίζεται σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου. Καὶ σήμερον εἶνε οἱ ποιηταὶ γράφοντες τὰ ποιήματά των εἰς τιμὴν τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ ἀκόμη τὸν ζωντανὸν ὁδηγὸν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων». Ὁ δὲ ραββῖνος τοῦ Σακάου Salomon Freehof ἐν τῷ βιβλίῳ του «Οἱ κατακτηταὶ τοῦ Οὐρανοῦ» γράφει: «Ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ὑπάρχει μία ἐκρηκτικὴ δύναμις ἡ ὁποία κατακυριεύει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅ,τι τὸν καθιστᾷ μὴ εὐχαιριστημένον μὲ τὸν ἑαυτὸν του, καταλύει τὰ παλαιὰ του θεμέλια καὶ τὸν ἀνοικοδομεῖ ἐπὶ βάσεως ὅπως νέας. Ὁ χριστιανισμὸς φέρει μίαν ἀγγελίαν εἰς μίαν ἀνθρωπότητα βυθισμένην εἰς τὴν ἀναξήτησιν τῆς σαρκὸς καὶ τυφλωμένην ἀπὸ τὴν διψᾶν τῆς ἀπολαύσεως· ἀρκεῖ μόνον νὰ δυνηθῇ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀγγελίαν. Αὕτη ἔχει πηγὰς δυνάμεων ἐσωτερικῶν ἀνυπολογίστων καὶ δύναται νὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ τὸ τέλμα τὴν διεψῶσαν ἀπολαύσεως ἀνθρωπότητα ἐὰν αὕτη θελήσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κόσμος οὗτος ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ κερδήσῃ τὴν πνευματικὴν χαρὰν. Ἡ πίστις, ἣμας ἤγαγεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἕνα Αὐγουστίνον, ἕνα Φραγκίσκον, ἕνα Σιλῶν καὶ ἕνα Λούθηρον, δύναται καὶ ὁποτεδήποτε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς αὐτὴν οἰωνδήποτε» Καθ' ἣν ἡμέραν τὸ β βλίον τοῦτο ἐξεδόθη—ἦτο δὲ Μεγάλῃ Παρασκευῇ—ὁ ραββῖνος τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου Issermann διωργάνωσεν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῦ Ἱεροτελεστῆ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, μετὰξὺ δὲ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἀνέφερε πρὸς δικαιολογίαν τῆς πρωτοβουλίας του ταύτης, εἶπε καὶ τοῦτον: «Ἡμεῖς οἱ ἔβραιοι ὀφείλομεν νὰ ἀναμνησκώμεθα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, διότι ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μας». «Τὸ γεγονός—λέγει σχολιάζων ὁ αἰδεσ. Binger-Pernow—ἔνε εἰς ραββῖνος ὑπομνησκῆσαι τὸν θάνατον τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ ἐν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐντὸς τῆς συναγωγῆς του, δὲν ἀποτελεῖ πλήρωσιν τοῦ προφητικοῦ «ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν»;

Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐνδιαφέρον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἑβραϊκὸν κόσμον τῆς Πολωνίας, ἐνθα παρατηρεῖται σημαντικὴ πρὸς τὸν χριστιανισμὸν κίνησις. Πολλοὶ ἑβραῖοι παρακολουθοῦν ἐν Πολωνίᾳ καὶ Οὐκρασίᾳ τὰς θρησκευτικὰς χριστιανικὰς συγκεντρώσεις, ὑπάρχουν δὲ περιπτώσεις καθ' ἃς χριστιανοὶ ἱεραπόστολοι ἐκήρυσσον χριστιανικὰ κηρύγματα καὶ ἐν συναγωγαῖς.

Πολλὴ δόξα τοῦ Εὐαγγελίου φέρεται σημειουμένη καὶ μεταξὺ τῶν ἑβραίων τῶν βαλκανικῶν χωρῶν. Τὸ πρὸς τὸν Ἰησοῦν μάλιστα ἐνδιαφέρον τῶν ρωββίνων τῶν παραλληλίζεται πρὸς τὸ τῶν ἔθνικῶν, ὁποῖος ὁ γνωστότατος Ἰνδὸς Γκάνδη, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι διὰ τὸν ἑβραῖον ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζει τι διάφορον τοῦ ὅ,τι ἐν αὐτῷ βλέπει ὁ Ἰνδός. Ὁ ἑβραῖος δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἔρωτήματος «ποῖος εἶσαι, θαυμαστὲ Ναζαρηε;» Θάπτον ἢ βράδιον ἢ ἀπάντησις θὰ ἔλθῃ.

«Μέγα θεῖον θαῦμα τελεῖται»,—ἐπάγεται ὁ ἀρθρογράφος.— Ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτὼ αἰῶνας ὁ ἑβραῖος δὲν εἰκόσμη νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Τὸν ἀπεκάλει «ὁ κατὰδικος», καὶ ἔπιπε συγχρόνως πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονησεως καὶ ἀποστροφῆς. Σήμερον ἐν μέσῳ τοῦ ἑβραϊκοῦ κόσμου ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ἰησοῦ ὡς τοῦ μεγίστου τῶν ἀνθρώπων, εἶνε δὲ καὶ ὑπερήφανοι οἱ ἑβραῖοι οὗτοι διότι ἦτο ἑβραῖος. Εἰς τὸ ἐξῆς δύναται ν' ἀκουσθῇ προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ Συναγωγῇ, διερωτῶνται δὲ μάλιστα ἐὰν ἢ συναγωγὴ δὲν θὰ ὄφρην νὰ τὸν δεχθῇ καὶ νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὡς ἰδικόν της» .. Π.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θρησκευτικὴ ἀφύπνισις.

Πολλὸς λόγος γίνεται ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ τελευταίως ἐπὶ ἀγγλῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀνταποκριτῶν περὶ θρησκευτικῆς ἀφύπνισεως παρατηρουμένης ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη. Νεαροὶ γάλλοι μεμορφωμένοι καὶ κοινωνικῶς προέχοντες, πολλοὶ μάλιστα ὄντες τέχνη ὀρθολογιστῶν, προσέρχονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου. ἢ δὲ φοιτήσις εἰς τοὺς ναοὺς ὁσημέραι ἀξιάγεται καταπληκτικῶς. Το πρῶγμα εἶνε κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἄξιον σημειώσεως, καθ' ὅσον ἀλλαχού, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ, ἐπανειλημμένως διετυπώθησαν ἐν τῷ θρησκευτικῷ τύπῳ μελαγχολικαὶ σκέψεις περὶ τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρουμένης ἀραιώσεως τῶν τάξεων τοῦ κλήρου ἕνεκα τῆς ἀπροθυμίας τῶν νέων.

Μία τετρακοσιετηρίς.

Τῇ 4 σταμένον συνεπληρώθησαν τέσσαρες ἑκατονταετηρίδες ἀπὸ τῆς τύποις ἐκδόσεως τῆς πρώτης ἀγγλικῆς Ἀγίας Γραφῆς, μεταφρασθείσης ἐπὶ τοῦ Miles Coverdale. Μεταφράσεις μεμοιωμένων βιβλίων τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἶχον ἐκδοθῆ καὶ πρότερον, τὸ πρῶτον ὅμως ὀλόκληρον ἢ Π. καὶ ἢ Κ. ἰαθῆκη ἐξεδόθησαν ὁμοῦ τῷ 1535. Ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἢ ἑρὰ ἀγγλικὴ Βίβλος, ἐκδιδομένη εἰς πολλὰς μεταφράσεις, μετέβαλε τὸν βίον καὶ τὴν διανόησιν τοῦ

ἀγγλοφώνου κόσμου περισσώτερον παρ' ὅσον οἰονδήποτε ἄλλο βιβλίον. ἐπιδράσασα ἐθρογετικῶς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης. Ἐκ τῆς ἀγγλικῆς Βίβλου μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι ἐνεπνεύσθησαν σπουδαῖα ἔργα φιλολογίας καὶ τέχνης, τὸ πνεῦμα δ' αὐτῆς εἰσέδουσε βαθέως εἰς τὰς δημόσιας τῆς Μ. Βρετανίας καθιδρύματα καὶ τοὺς βρετανικοὺς θεσμοὺς, ἑκατομύρια δὲ ψυχῶν ἐγρονημάτισε, καὶ σήμερον οἱ ἀγγλοσάξωνες φέρονσι βαθείαν τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς των.

H. Schütz

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καθ' ὃ συνεπληρώθη ἡ διακοσιοστὴ πεντηκοστὴ ἐπειθῆς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῶν δύο μεγάλων μουσικῶν Bach καὶ Haendel, συμπληροῦται καὶ ἡ τριακοσιοστὴ πεντηκοστὴ ἐπειθῆς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ διασήμου θρησκευτικοῦ μουσικοσυνθέτου Heinrich Schütz, τοῦ μεγαλύτερου τῶν προκατόχων των ἐν τῇ θρησκευτικῇ μουσικῇ συνθέσει. Γεννηθεὶς οἷος ἐν Köstritz, ἐσπούδασε τὴν μουσικὴν ἐν Βερετίᾳ ὑπὸ διδάσκαλον τὸν Gabrielli, δρᾶσας δ' ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀνία ἀπέθανεν ἐν Δρέσδη τῷ 1672. Ὁ Schütz, ζῶν ἐτι, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἀριστος τῶν ἐν Γερμανίᾳ μουσικοσυνθετῶν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπωνομάζετο «ὁ πατὴρ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς». Ἐκ τοῦ σημαντικοῦ μουσικοῦ ἔργου του μνημονευτέα ἰδίᾳ τὰ τέσσαρα «Ἰάθη» (Die Historia des Leidens und Sterbens unsers Heylandes Jesu-Christi) ἐνοποιηθέντα ἐπὶ τοῦ Karl Riedel τῷ 1870, καὶ «Οἱ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπιτὰ λόγοι τοῦ Χριστοῦ». Ὁ Schütz ἐπῆρξεν ὁ διδάσκαλος τῶν δύο προμνημονευθέντων μεγάλων θρησκευτικῶν μουσικοσυνθετῶν ἢ μουσικῇ του εἶνε πλήρως θρησκευτικῆς ἐξάρσεως.

Ἀξιόλογος δρᾶσις.

Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων περὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δημοσιευμάτων γνωστός λόγιος κ. G. E. Hollenbach, Ἀρχὸν Χαρτουλάριος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ τεύχει τοῦ Ἰουλίου (ἐν. ἔτους) τῆς διεθνούς Ἐπιθεωρήσεως «The New Century» («Ὁ Νέος Αἰὼν»), ἐπὶ τὸν τίτλον «Οἱ τέσσαρες ἄγιοι Πατριάρχαι Κων)πόλεως» ἀξιόλογον πραγματείαν, δι' ἧς παρέχει λίαν ἐπιτεχῆ τὴν εἰκόνα τῆς πνευματικῆς φροιογρωμίας τεσσάρων ἐκ τῶν ἐκπροπεστάτων Ἐπισκόπων Κων)πόλεως, ἢ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀποστόλου Ἀνδρέου, τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κων)πόλεως Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καὶ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Φωτίου τοῦ μεγάλου. Τῆς δρᾶσεως τῶν τεσσάρων τούτων προσωποποιήτων ὁ εἰσεβῆς ἀξιωματοῦχος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ θεομὸς ζηλωτῆς τῆς πατρίου πίστεως καὶ παραδόσεως παρέχει τὰς κρυωτάτας γραμμὰς εἰς τοὺς συνήθως ἀγνωστοὺς τὸ ἔνδοξον παρελθόν καὶ τὴν σπουδαίαν θέον καὶ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δυτικῶς, οἷτινες ἐκ τῆς ἀδράς καὶ ἀριστοτεχνικῆς ταύτης σκιαγραφίας αὐτῶν πληροσηροῦνται πῶς ἢ

ζωή και τὰ ἔργα τῶν τεσσάρων τούτων ἀγίων ἀνδρῶν «συνετέλεσαν—κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν τεσσάρων Ἐθαγγελιστῶν, οἵτινες διὰ τῶν Ἐθαγγελίων των κατησφάλισαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν σωτηρίαν της—εἰς τὸν γενικὸν σεβασμὸν, τοῦ ὁποῖου τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπολαύει ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ».

Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Bournemouth περὶ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου συνεκροτήθη Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουργίας εἶπε σπουδαιότατον λόγον ὑψίστης σημασίας, δι' οὗ καταγγέλλων εἰς τὸν κόσμον διὰ δριμυτάτων ἐκφράσεων τὴν πρὸς τὴν Ἀβρυσσινίαν διαγωγὴν τῆς Ἰταλίας διεκήρυξε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς Ἐκκλησίας ὅπως εἴπῃ τὸν ἐπίσημον λόγον της περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, λαμβάνουσα ὠρισμένην στάσιν ἀπέναντι τῶν διεθνῶν ὑποθέσεων. Δι' ἔλλειψιν χώρου ἐνδύτερος λόγος περὶ τῶν λεχθέντων ὑπὸ τῆς Α. Σ. γενήσεται ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

*

Ὁ γνωστὸς ἰταλὸς λογοτέχνης συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου ἔργου «Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ» Γιόβαννι Ραρινί διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἰταλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Bologna. Τὴν ἔθραν ταύτην κατεῖχον οἱ διάσημοι Carducci καὶ Pascoli καὶ τελευταῖος ὁ Alfredo Galletti. Ὁ διορισμὸς οὗτος τοῦ Ραρινί ἠὲ χαρίστησε τὰ μέγιστα τοῖς ἰταλοῦς καθολικοῦς.

*

Ἐν τῇ σοβιετικῇ ἐφημερίδι «Μέτις» (Εἴφορ) τῆς 15 παρ. Σεπτεμβρίου (ἀριθ. 36) ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ μετασχόντων μεγάλῃς ἐν Πετρούπολει διαδηλώσεως ἔχουσα ὡς ἑξῆς: «Τῇ 10 Αὐγούστου ἐν ἔτους ἐν Λένινγκραδ διωργανώθη μεγάλη χριστιανικὴ διαδήλωσις κατὰ τῶν καθ' ἑμῶν τῶν χριστιανῶν ἀσκομένων ἐκείνων. Αἱ πιέσεις αὐτὰς ἐξεδηλώθησαν εἰς τὸ κλείσιμον πολλῶν ναῶν, εἰς ὁμαδικὰς ἐξορίας καὶ συλλήψεις ἱερέων, παστῶρων, καθολικῶν ἐφημερίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν κληρικῶν, εἰς ἐπιβολὴν τεραστίων φόρων ἐπὶ τῶν ἀπομεινάντων ναῶν, κλ. Οἱ διοργανοῦνται τῆς διαδηλώσεως ἐπιφληθέντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑορτῆς συνήθουσαν εἰς τὸ κοιμητήριον Σμολένσκ περὶ τὰς 30 χιλιάδας. Ἀπὸ τῆς 9 π.μ. εἰς ὅλον τῶν σημείων ἤρξαντο προσερχόμενοι εἰς τὸ νεκροταφεῖον οἱ ἐργάται. Καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν ηλεκτρικῶν ὀχημάτων εἶχε περιορισθῆ, ἐν τούτοις περὶ τὰς 5 μ.μ. ὁλόκληρον τὸ νεκροταφεῖον ἦτο ὑπερπλήρες. Ἡ ἀστυνομία προσέβη εἰς ὁμαδικὰς συλλήψεις, πρὸς διάλυσιν δὲ τῶν διαδηλωτῶν τάγματα πεζικοῦ καὶ ἵππικοῦ ἔκαμαν ἐπανειλημμένας ἐφόδους κατὰ τοῦ πλήθους. Κατὰ τὰς ἐφόδους ταύτας οἱ ἐργάται καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐκρύπτοντο εἰς τοὺς τάφους· μόνον δὲ περὶ τὴν 1 μεταμεσονύκτιον ἐπετεύχθη ἡ ἐκκένωσις τοῦ νεκροταφείου. Ἡ ἐπιτυχία τῆς διαδηλώσεως τῆς 10 Αὐγούστου πιθανῶς θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διοργανώσιν παρομοίων διαδηλώσεων κατὰ τοῦ σκληροῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις.

Ἐν Λένινγκραδ 11 Αὐγ. 1935 «Ὁμάς διαδηλωτῶν»
Τὸ δημόσιον ταῦτο, ὅπερ φέρεται ὡς διὰ θαύματος διαλαθόν τὰ σύνορα τοῦ κράτους τῶν Σοβιετ, τεκμηριεῖ πόσον ἡ θρησκευτικὴ κίνησις ὁσημέραι ἐνισχύεται ἐν τῇ ἀθέῳ χώρῃ.

*

Ὁ πληθυσμὸς τῶν νέγων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνέρχεται, κατὰ πρόσφατον στατιστικὴν, εἰς 13,000,000. Τούτων τὰ μὲν 5,000,000 εἶνε διαμαρτυρόμενοι, 7,750,000 ἀηλῶτου θρησκείας καὶ 250,000 καθολικοί. Οἱ χριστιανοὶ νέγοι ἔχουσι 3,0 ἱερεῖς καὶ 1,100 μοναχὰς, 205 σχολεῖα μετὰ 35,000 μαθητῶν καὶ 210 ναοὺς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο ἐκτάκτους συνεδρίας καὶ χθὲς εἰς τρίτην ἐκτακτον, ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα. Σήμερον δὲ παρέστη εἰς τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονικῆς, τελεσθεῖσαι ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ Δ. ὁ ἰ. ναὸς τῆς ὁσίας Πελαγίας τῆς κοινόητος Μεσαίου Καρλοβασιῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἀποτελεῖ τοῦ λοιποῦ ἰδίας ἐνορίας.

Τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις τῆς αἰτηθείσης τριετοῦς ἐκπαιδευτικῆς ἀδείας εἰς Μοναχὸν δι' εὐρυ ἑρας αὐτοῦ σπουδὰς εἰς τὸν Ἀρχιμ. Ἀβέρκιον Παπαδόπουλον.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν 1) τοῦ Χριστοῦ Νικολοπούλου, ὡς ἐφημερίου τοῦ χωρίου Κολλυρίου, καὶ 2) τοῦ Διονυσίου Ἀργυράτου, ὡς ἐφημερίου τοῦ Νεοχωρίου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ Χαράλαμπος Κωνσταντίνου ἱερέως Βρακᾶ, ὡς ἐφημερίου τοῦ ἁγίου Νικολάου Κορωνείας.

Ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν 1) τοῦ Χριστοῦ Σωτ. Καρότση, ὡς ἐφημερίου τοῦ χωρίου Λίμνης, καὶ 2) τοῦ Ἰωάννου Νικ. Ράπτου, ὡς ἐφημερίου τοῦ χωρίου Μερότης.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ τὴν υποβολὴν σχετικῆς αἰτήσεως ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἱεροκήρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας Ἀρχιμ. Πολύκαρον Ἀνδρῶν ἡν μνησθῆναι ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας διὰ ἰδίας αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως ὑποθέσεις.

Τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ἡ Ἱ. Σύνοδος τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ ἐχορήγησεν πενήδημερον ἄδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας δι' ὑψηλοῦς λόγους.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῇ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως ἐνέκρινε τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Φιλίππου Μπίτζα διὰ τὴν παραμεθόριον κοινότητα Δολοῦ.

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνεκρίθη κατόπιν τῆς διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ὑποβληθείσης αὐτῇ σχετικῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἡγουμ(βου)λίου τῆς ἰ. μονῆς Μεγ. Σπηλαίου ἢ διὰ δημοπρασίας ἐκποιήσεως βουαχόδους ἀγροῦ τῆς μονῆς, κειμένου πλησίον τοῦ ἐν Ζαχλωροῦ ὄδρου μύλου αὐτῆς.

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ Διατ. ἡ ἐνορία τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης τοῦ Συνοικισμοῦ Μεσσουνας τῆς ἰ. Μητροπόλεως Μυσιλήνης συνεχωνεύθη εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς κοινότητος Μεγαλοχωρίου τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἀπέλυσε τῆς ἐφημεριακῆς του θέσεως τὸν ἱερέα Σωτήριον Ζάχον, ἐφημέριον τοῦ ἐν Ἀλέξ ἰ. ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀδικαιολογητῶς ἐγκαταλιπόντα τὴν θέσιν του ὑπὲρ τὸν μῆνα, ἐτοποθέτησε δὲ εἰς τὴν οὖτω κενωθείσαν θέσιν διὰ μεταθέσεως, τηρηθεῖσαν ἀπασῶν τῶν νομίμων διατυπώσεων, τὸν ἱερέα Νικολάον Ε. Ἡλία, τῶς ἐφημέριον τοῦ χωρίου Πετροῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας.

Ὁ Ἀγγλὸς ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ, παρεπιδημῶν εἰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του Ἀγγλικανικῶν παροικιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐπεσκέψθη τὸν Μοσ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηναίων τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, ὅστις ἀναπέδωκε χθὲς τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν. Ὁ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ θεωρεῖται εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἱεραρχῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἀπε-

λευθερώσεως της Θεσσαλίας; ἐτελέσθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Τρικκαλῶν τῆ 1 Ὀκτωβρίου πανηγυρικῆ δέξιοις, καὶ ἦν παρῆσαν ὁ πρὸς τοῦτο ἀφικόμενος εἰς Τρίκαλα ἀντιπρόεδρος τότε τῆς κυβέρνησεως κ. Γ. Κωνσταντίνου, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πικρολυ πλῆθος λαοῦ. Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολιτὴς Τρίκκης καὶ Συναγὼν κ. Πολυκαρπὸς κατὰ τὴν δεξιολογίαν ἀπεθρῆνε τὴν ἀκόλουθον κατάλληλον τὴν τοιοῦται εὐχὴν: «Εὐχαριστοῦμεν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐν ἔλπει καὶ οἰκτιρῶν ἐμνησθῆς τοῦ τραγικῆς γενέσεως ἡμῶν καὶ ἐξ ἡμεῶν κατοικητηρίου σου ἐπεβλέψας ἐπὶ τὴν κάκωσιν καὶ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν πῶν τῶν τεθνηταμένων πιστῶν σου λατρειῶν, ἠλόγησας καὶ ἐδόξασας τὸν ἱερὸν τὸν πατέρα ἡμῶν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀγίας σου πίστεως καὶ τῆς φιλιότητος ἡμῶν πατρίδος καὶ ἀνάτειλας τὸν ἥλιον τῆς ἐλευθερίας διασκεδάσας τὴν μαζρὰν καὶ πολυδάκρυτον γένητα τῆς δουλείας. Αἰνοῦμεν ἡμῶν, εὐλογοῦμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν σοι τῷ ποιῆσαντι τὰ ἐνδοξα καὶ θαυμάσια ταῦτα. Καὶ νῦν ἐν τῇ χαριστὸν ταύτη εὐρητῆ τῶν ἐλευθερίων τῆς πατρίδος ἡμῶν Θεσσαλίας χεῖρας; καὶ ψυχὰς πρὸς σὲ τὸν πανάγαθον Θεὸν αἰρούντας, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Δέσποτα φιλόφρονε, μὴ ἀποστήθης τὸ εὐσεβὸς σου ἀφ' ἡμῶν διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ἀλλ' ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιμῶν σου. Στήριξον ἡμᾶς πάντας νῦν καὶ αἰεὶ ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον πέτρων τῆς ἀγίας ἡμῶν ὁρθόδοξου πίστεως καὶ ἔνθεος ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸν τὸν μακαρίων σου ἐντελῶν φόβον. Ἀπόδος ἡμῖν τὴν ἀγαλλίαν τῆς εὐρήνης σου καὶ ἔνωσον ἡμᾶς διὰ τοῦ κραταιοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης καὶ ὁμονομίας. Ἐπιγύριε Βασίλευ, παρὰ σοῦ ἡμῖν μετὰ τῆς ἐθνομίας καὶ τῆς δικαιοσύνης σου ηγεδοὺν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν καὶ ταῖς πλουσίαις τῆς ἀγαθοποιήσεως σου ἀνάμειψαι δωρεαῖς. Σὸ εἶ ὁ προαιωνίος Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξελέξω καὶ προσελάρω τὸ γένος ἡμῶν ὄργανον τῆς ἐν ἀνθρώποις ἐκκληρώσεως τῆς θεότητος σου καὶ προαιωνίου βουλῆς καὶ ἐδοξάσας καὶ ἐθαυμάστωσας αὐτὸ αὐτὸς καὶ νῦν ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐλόγησον ἀπὸ θρόνου δόξης σου τὴν ὡς ἀπτελον ὑπὸ τῆς ἀγίας σου δεξιᾶς πεφυτευμένην Θεσσαλικὴν ἡμῶν πατρίδα καὶ κτιστῆσιν καὶ συντήρησον διὰ παντὸς ἐκκληματοῦσαν καὶ καρποφοροῦσαν εἰς δεξάν σου καὶ κούρηται τοῦ γένους ἡμῶν. «Κύριε, Κ'ριε, ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδα καὶ ἐπείρασαι τὴν ἀπτελον ταύτην, ἢ ἐφύλασσον ἡ δεξιᾶ σου». Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῆ ἀχρίνα σου καλῶν τῆς συζωῆς καὶ κυρητῶν καὶ συμπάντα, λιλάσων εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐν ἀρχῇ καὶ ἐξουσίᾳ ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας σου καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου. Λιλάσων ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν διὰ παντός το φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλόγησον τὰ ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας καὶ δόξης τῆς πατρίδος ἡμῶν βουλευόμενος καὶ ὄργα αὐτῶν. Κύριε τῶν δυνατέων, ἐδυνατώμασον ἐν τῷ κράτει τῆς παντοδυναμίας σου τὸν κατὰ γῆν καὶ θαλάσσειον καὶ ἀέρα στρατὸν ἡμῶν κατὰ παντὸς ἐπιβουλάς τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ σθένεσον αὐτῶν ἐν ὁμνονομίᾳ καὶ ὑποταγῇ δικαίᾳ καὶ εὐρήνῃ βιβαίαν καὶ ἀναφαιρῶν ἐν τε γῆ καὶ θαλάσσει καὶ ἀφ' αὐτῶν βράβευσον καὶ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ γένους ἡμῶν ἐπιχορηγήτην. Κοιτὰ ζώων καὶ νεκρῶν, πάς μακαρίας ψυχᾶς τῶν κατὰ τὴν μακαρίαν τηρανίαν ἐν εὐρωστίᾳ καὶ ἔσονται καὶ ἔσονται καὶ ἀρχαίως καὶ πικροαῖ; δουλείαις τελεωθῶντων, καὶ τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος σφαγιασθέντων καὶ πεσόντων καὶ πάντων τῶν τὸν κολόν ὑπὲρ τῆς ἀπτελευθερώσεως τῆς γῆρας ταύτης ἀγωνιστημένων ἀγῶνα πατέρων ἡμῶν ἀνάστασον ἐν χεῖρα ζώων καὶ σημεῖαις δικαίων, καὶ κατάρτασον τὰ πνεύματα καὶ τὰ ὄντοια αὐτῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς, καὶ εὐρήνης καὶ ἀγάπης ἀπέστας αὐτούς. Ὅτι σὸ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλεεῖν καὶ σώζειν, καὶ σοὶ τῆς δόξης καὶ εὐχαριστίας καὶ προσκύνῃν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Τὴν μεσημβρίαν ὁ δῆμος τῆς πόλεως παρεβήκεν εἰς τὴν ἐπιπέδαυτον πρόγειον, κατὰ τὸ δελτίον ἧ Α.Σ. ἐν προέκει εὐρητῆ τοῦ ἀγῶνος τῆς Θεσσαλίας ὑπὲρ τῆς ἀπτελευθερώσεως καὶ ἐτόνευ τὴν εὐτυχῆ συγκυρίαν τοῦ να

ἀντιπροσωπεύεται ὁ νομὸς Τρικκαλῶν ὑπὸ ἐπιλέκτου ἀνδρὸς τῆς πρεσβυτείας καὶ πατριωτικῆς δράσεως τοῦ Στρατηγῶν κ. Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἀρχῆς ἀρχῶν τῆν νημερη τῶν τοιοῦτων πατριωτῶν εἰς τὴν ἀρχῆς τῆς πολιτείας τῶν Θεσσαλικῶν Ἐλευθερίων.

— Ὁ ἐφημεριεὶς τοῦ Παισιονημῶν καὶ καὶ δ. Ἐπιμενητῆ Μιχαὴλ καὶ τῆς πρεσβυτείας τῆς Βιοσφίης τοῦ ἐγκαταστάθη ἐν Μιχαίλῃ, κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λιβαίωνος, εἰς τὰς εἰρήναις καὶ τῶν πρὸς τὸν κληρὸν καὶ διακονίᾳ ἐφημεριεὶς καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κληρικῶν καὶ τοῦ ἀγ. Θεοφάνους.

— Τῇ 1 Σεπτ. ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγ. Θεοφάνους τῆς Μητροπόλεως Μιχαίλῃς ἐτελέσθη τεσσαρήμερον νημερῶσιν τοῦ τῶν σπενῶν ἀπεθρῶντος κατὰ τὴν Μιχαίλῃν καὶ τὸν ποιμενάρχῃν τῆς ἀσπίδος Ἀλεξανδρείας Μελετίου χαροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰακώβου, οὗτος εἶπε συζητικὸν ἐπιμνηστικὸν λόγον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολιτὴς Λιβαίων κ. Ἠλίας μεταβαίνων δι' ὑποθέσεις εἰς Ρουμανίαν καὶ Νοτιοσλαβίαν καὶ διεβλήθη δὲ Ἀθηῶν ἐπισκέφθη τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον, ὃν καὶ ἐπληροφόρησε περὶ τῆς ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιοχείας μετὰ τὴν καθάφιρσιν τοῦ Μητροπολίτου Ἐμμέσης ἐφύθμου καταστάσεως. Ὁ Σεβ. Λιβαίων θά διεβλήθη καὶ διὰ Κωνστανπόλεως, ἐνθα ἐπισκεπτόμενος τὰ Πατριαρχεῖα θά ἐνημερώσῃ περὶ αὐτῆς καὶ τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῆς ρουμανικῆς βουλῆς ἐψηφίσθη νόμος περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἐφημεριεῖο κληρὸν τῆς Ἐκκλησίας Ρουμανίας.

— Ἐν Ρουμανίᾳ συνεστήθη μεγάλη ὁρθόδοξος λαϊκὴ ὀργανῶσιν ὑπὸ τὸν τίτλον Στρατός τοῦ Κυρίου, ἧ: τὰ μέλη ὑποχρεοῦνται πρὸς ἀπολυτῶσ ὀργανῶσιν τῶν τῶν πατῶν καὶ αἰσῆς κακοπραξίας καὶ ὑπερβολῆς. Ἢδη ἐν βραχεὶ τὸ συμφέρον ἀπεκρίθη ὑπὲρ τῆς 70 χιλιαδῶν μέλη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἐν τῇ σειρῇ τῶν συμφρασῶν τοῦ συνταξιοδοτικῶν μετεξὺ τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ τῆς Ρουμανίας πρὸς ὑθμίαν τῶν ἐκδοτικῶν ζητημάτων ἐν τῷ Βανάτῳ, τῷ καταναρῶντι τῷ 1918 μετεξὺ τῶν δύο κρατῶν, ὑλῆθη καὶ ἡ τελευτάως δημοσιουθεῖσα πρὸς ἀπολοπῆν τῆς καταστάσεως τῶν ἐν τῷ Βανάτῳ ὁμοδοτικῶν κληρικῶν. Ἢ συμφράσις αὕτη ἀποφίεται πρὸς εἰς τὴν διατάσσιν τοῦ συστήματος ὁμοιότητος τῶν ἐν τῷ νοτιοσλαβικῷ Βανάτῳ ὄντων ὁμοίων ρουμανικῶν ἐπιπέμων καὶ τῶν ἐν τῷ ρουμανικῷ Βανάτῳ σεργικῶν ἐκκλησίῶν. Ὅσον ἰδούμεναι ὁρθόδοξῃ ἐπισκοπῇ ἀυτόνομος ἡμεροσφίσεων 3 ἑκατέρωθεν αὐτῶν, καλῶσιν ὑπὸ τῶν ὁμοιοδοτικῶν ἐπιπέμων ἐχρηστος βαθμῶν ἐπισκοπῆτος. Ἢ μὲν ὁ ὁμοιοδοτικὸς ρουμανικῇ ἐπισκοπῇ περιλαμβάνουσα τὰ ἑδάφη τῶν ἀρχαίων ἐπισκοπῶν Ἀράθης καὶ Κερμανοβῶν, τὰ νῦν ἐν Νοτιοσλαβίᾳ ἐφύθισκόμενα, θά εἶρησῆ ἐν Βερζῆν, ἧ δὲ ὁρθόδοξος σεργικῇ ἐπισκοπῇ περιλαμβάνουσα τὰ ἑδάφη τοῦ ρουμανικοῦ Βανάτου, τὰ ἄλλα ἀποτελοῦντα τὰς ὁμοδοξίας σεργικῆς ἐπισκοπῆς Βερζῆν καὶ Τεμεβάρ, θά εἶρησῆ ἐν Τεμεβάρ; καὶ αἱ μὲν ἐν τῷ σεργικῷ Βανάτῳ εὐρισκόμενα ρουμανικὰ κοινότητες ἀνέρχονται εἰς 41, αἱ δ' ἐν τῷ ρουμανικῷ σεργικῷ εἰς 55. Ἐν τοῖς ὁμοίοις τῶν δύο ἐπισκοπῶν εἶναι δυνατὸν τὸ σχηματισθῆσαι μία ἐκκλησιαστικαὶ κοινότητες συμφάρας πρὸς τὰ ἐν ἰσχύι καταστατικῆ. Αἱ ἀκρίστως ἐκκλησίας θά ὄργανοθεῖσαι συμφάρας πρὸς τὰ καταστατικῆ καὶ τοὺς κανονισμοὺς ἐν ἰσχύι πρὸ τῆς 11 Νοεμβρίου 1914, οἱ καὶ συμφά τὰς διατάξεις τῆς συμφράσεως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ κράτους. Ἢ ἀκρίστως τῶν ἐπιπέμων θά τελῆ ὑπὸ τὴν ἐξόμνησιν τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς γῆρας, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ ἐπισκοπῆ. Ἢ ἀκρίστως τῶν δύο Συνόδων θά ἐξουσιοδοτηθῆ δύο μέλη αὐτῆς; ἀνα, τέσσαρα ἄρα, θά ἐκλιθεῖσιν ἀπο κοινῶν πᾶντα τὰ δογματικὰ καὶ ἀνωματικὰ ζητήματα τῶν δύο ἐπισκοπῶν. Ἢ κοινῆ αἰτιᾷ ἐπισκοπῆ θά προεδρευθῆ

ται υπό πέμπτου μέλους, ὅπερ θὰ εἶναι ἀνώτερος κληρικὸς, εἰδικῶς ὑποδεικνυόμενος παρὰ τῆς ρουμανικῆς Συνόδου, ὅταν πρόκηται περὶ ζητημάτων τῆς ἐπισκοπῆς Τεμεσβάρ, καὶ ἀνώτερος κληρικὸς, εἰδικῶς ὑποδεικνυόμενος παρὰ τῆς σερβικῆς Συνόδου, ὅταν πρόκηται περὶ ζητημάτων τῆς ἐπισκοπῆς Βερζάκ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνέρχεται ὁσάκις θὰ πρόκηται περὶ ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δογματικῆς ἐνότητος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ περὶ ζητημάτων δόγματος, μυστηρίου καὶ τυπικοῦ. Ἐκαστος ἐπιτροπὸς ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπαρχιακῆς Συνελεύσεως τῆς ἐπισκοπῆς, ἥτις ὑπεβάλλει εἰς τὴν κοινὴν ἐπιτροπὴν πάσας τὰς πράξεις τῆς ἐκλογῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ, λαμβανούσα τὴν εὐλογίαν τῶν δύο Πατριαρχῶν, θὰ ὑποβάλλῃ τὸν ἐκλεγόμενον ὑποψήφιον εἰς κανονικὰς ἐξετάσεις. Αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰς ἐξετάσεις ταύτας τοῦ ὑποψηφίου πράξεις θὰ ὑποβάλλονται παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπουργὸν διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς χώρας πρὸς βασιλικὴν ἐπικύρωσιν. Ἐκάστη ἐπισκοπὴ θὰ ἔχῃ τὴν ἐπαρχιακὴν αὐτῆς συνέλευσιν. Ἡ ἐπαρχιακὴ συνέλευσις τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ γιουγοσλαβικοῦ Βανάτου ἀπαρτίζεται ἐκ 45 μελῶν, ὧν τὰ δύο τρίτα λαϊκοὶ καὶ τὸ ἓν τρίτον κληρικοί. Μέλη τῆς ἰδρύσεως ἱεροδιδασκαλείου θεολογικοῦ οἱ μὲν ρουμῶν τοῦ γιουγοσλαβικοῦ Βανάτου θὰ ἀποστέλλωσι τοὺς ὑποψηφίους· θεολόγους αὐτῶν εἰς τὰ θεολογικὰ διδασκαλεῖα καὶ εἰς τὰς σχετικὰς πανεπιστημιακὰς σχολὰς τῆς Ρουμανίας, οἱ δὲ σέρβοι τοῦ ρουμανικοῦ Βανάτου θ' ἀποστέλλωσι τοὺς ὑποψηφίους αὐτῶν εἰς τὰ θεολογικὰ διδασκαλεῖα καὶ εἰς τὰς σχετικὰς σχολὰς τῆς Γιουγοσλαβίας. Ἡ ἐπίσημος γλῶσσα εἶναι ἡ μητρικὴ τῆς ἀντιστοιχοῦ μωνότητος· τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ νοτιοσλαβικῷ Βανάτῳ εἶνε ἡ ρουμανικὴ μετὰ λατινικῶν χαρακτήρων, ἡ δὲ τῆς ὀρθοδόξου σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ρουμανικῷ Βανάτῳ εἶνε ἡ σερβικὴ μετὰ κυριλικῶν χαρακτήρων. Οὐχ ἦτον ἡ ἐπίσημος ἀλληλογραφία μετὰ τῶν ἀρχῶν καὶ ἡ σύνταξις ἐπίσημων ἐγγράφων θὰ διεξάγονται συνφωδὰ ταῖς διατάξεις τοῦ κράτους, ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ περὶ τῆς πρόκειται Ἐκκλησία. Πᾶσα διαφωρία ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς συμβάσεως θὰ ἐπιλύηται διὰ συνεννοήσεως τῶν δύο κυβερνήσεων τῶν δύο ἀρμόδιων Ἐκκλησιῶν. Ἡ σύμβασις θὰ ἀρχίσῃ ἰσχύουσα μετὰ τὴν ἐγροσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ὑπὸ τῶν δύο κυβερνήσεων ἐπικύρωσιν τῆς. Τῇ συμβάσει προστίθενται δύο προσάρτηματα· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτῶν ὑπάρχει διάταξις καθ' ἣν ἐν ἐλλείψει ὑποψηφίων ἱερέων, πολιτῶν τοῦ ἐνὸς τῶν συμβαλλομένων κρατῶν, ἡ ἐκλογὴ δύναται νὰ γίνῃ μετὰ τῶν ὑποψηφίων ἱερέων πολιτῶν τοῦ ἄλλου κράτους κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ σχετικῶς κανονισμούς. Ὁ ἐκλεγείς καὶ ἐπικυρωθεὶς ἱερεὺς ὑποχρεοῦται νὰ ζητήσῃ ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς μηνὸς τὴν πολιτογράφισιν αὐτοῦ ἐν τῇ χώρᾳ, εἰς ἣν ἐκλήθη νὰ ἀσκῆσθαι τὴν ἱεροσύνην αὐτοῦ. Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὀργανώσεως τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ γιουγοσλαβικῷ Βανάτῳ συμφώνως τῇ παρουσίᾳ συμβάσει ὁ ὀρθόδοξος ρουμῶνς μητροπολίτης τοῦ Σιμπίου (Ρουμανίας) θὰ διορίσῃ τρεῖς ἱερεῖς ἐκλεγόμενους μετὰ τοῦ κλήρου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ γιουγοσλαβικοῦ Βανάτου, εἰς οὓς θὰ ἀνατεθῇ ἡ ὀργάνωσις τῶν ἐκλογικῶν περιφερειῶν, ὁ διορισμὸς τοῦ προέδρου τοῦ ἐκλογικοῦ συλλόγου, ὁ καθορισμὸς τῆς χρονολογίας τῶν ἐκλογῶν διὰ τὴν ἐπαρχιακὴν συνέλευσιν, ἡ πρόσκλησις τῆς ἐπαρχιακῆς συνέλεύσεως καὶ ἡ συγκρότησις αὐτῆς. Τὸ προσάρτημα II περιέχει διατάξεις ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων τῶν ἀντιστοιχῶν Ἐκκλησιῶν. Κατὰ ταῦτα, ἕκαστον τῶν δύο συμβαλλομένων κρατῶν ἀναγνωρίζει ἐν τῷ ἐδάφει αὐτοῦ αὐτονομίαν τινά, καίπερ περιορισμένην ἱεραρχικῶς, εἰς τὴν ἄλλην Ἐκκλησίαν, ὁμοίως ὀρθοδόξον, ἀλλὰ διάφορον μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐνοριτῶν. Οὕτω λύεται διαφορά, ἥτις ἐπὶ μακρὸν ἐδηλητηρίαζε τὰς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ἀναφέρεται ὅτι ὁ μοσχοβιτικὸς σύνδεσμος ἀθέων, οὗ προέστησαν οἱ Μ. Γόρξ καὶ Β. Λιβόρ, δι' ἀντιπροσώπων του ἤξιωσε παρὰ τοῦ Σεβ. Μη-

τροπολίτου Σεργίου τὴν διάλυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας».

— Ἐκ Τόκιο ἀγγέλλεται ὅτι μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἐν Ἰαπωνίᾳ κλήρου φέρεται ὠριμάζουσα ἡ ἰδέα τῆς χειραφετήσεως τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς κυριαρχίας τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Μόσχᾳ Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη τελεῖ δεσμῶτις τῆς ἀθέου σοβιετικῆς ἐξουσίας. Τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ὀρθοδόξου ἐν Ἰαπωνίᾳ Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον προῶν ἰδίᾳ ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος τοῦ ἐν Τόκιο καθεδρικοῦ ναοῦ Ἰάπων πρωθιερέυς Συμεὼν Μίγια ὑποστηρίζομενος ὑπὸ μεγάλης μερίδος τῶν ὀρθοδόξων ἰαπῶνων καὶ τοῦ κλήρου.

— Διὰ νέας διατάξεις ὁρίζεται ὅτι ἐφεξῆς δὲν θὰ παρέχονται διαζύγια ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως τοῦ ἑτέρου μόνον τῶν συζύγων. Πρὸς ἐκδοσὴν διαζυγίου ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἐκάστη δὲ ὑπόθεσις θὰ ἐξετάζηται δικαστικῶς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τῇ 28 παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐγένοντο ἐν Πράγᾳ τὰ ἐγκρίνια τοῦ πρώτου πρὸς τιμὴν τῶν ἀποστόλων τῶν σλαβῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθωδίου καθεδρικοῦ ναοῦ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει χιλίων πενήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεθωδίου, ἀρχιεπισκόπου Μοραβίας, πρώτου ἐκχριστιανιστοῦ τῶν δυτικῶν σλαβῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τῇ 17 Σεπτ. συνεπληρώθη δεκαετία ἀπὸ τῆς ἐπισημοῦ ἀνακηρύξεως τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον ἐπὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων τοῦ Οἴκου Πατριαρχείου, τοῦ ρουμανικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου ἐπισκοπικοῦ σώματος, τῆς πολωνικῆς κυβερνήσεως, τοῦ κλήρου τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ. Κατὰ τὴν δεκαετιαν ταυτην ἡ καθ' ὅλον πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης προόδευσε σημαντικῶς καθ' ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἐκδηλώσεώς τῆς.

ΡΩΜΑ·ΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ διαβόητον βιβλίον τοῦ Rosenberg «Ὁ μῦθος τοῦ ἱερατικῆς» κατεγράφη ἐν τῷ Index librorum prohibitorum.

— Κατηγόρηθη ἐπιτροπὴ ἐκ τεσσάρων καρδιναλίων, ἐν οἷς καὶ ὁ καρδινάλιος Pacelli, πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ ἀνατολικοῦ κανονικοῦ δικαίου. Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τινα ἔτη. Αἱ διάφοροι οὐνιτικαὶ ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς ἐξακολουθοῦν ὑποβάλλουσαι τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτῶν δίκαιον εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴν.

— Μετὰ παράκλησιν τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν πρὸς τὴν ἐν Μόσχᾳ γαλλικὴν πρεσβείαν συνεστήθη εἰς τὸν ἐν Μόσχᾳ καθολικὸν ἐπίσκοπον Jean Amouin, γάλλου ὑπήκοον, νὰ καταλίπῃ τὸ ρωσικὸν ἔδαφος, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

— Ἐν τῇ πόλει Πίνσκ τῆς Πολωνίας συνεκροτήθη ἐπ' ἐσχάτων ἡ πέμπτη οὐνιτικὴ συνδιάσκεψις τῶν καθολικῶν, ἥς μετέσχον ἐπίσκοποι τινες καὶ καθηγηταί, ὧς καὶ διακεκριμένοι ἱησοῦται, ἐν συνόλῳ πρὸς τοὺς 70. Κατ' αὐτὴν ἐγένοντο διάφοροι ἀνακοινώσεως, οἷον «ὁ σκοπὸς καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς μετὰ τῶν ὀρθοδόξων πολεμικῆς», «ὁ κλήρος τοῦ λατινικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἡ οὐνιτικὴ δράσις», «ὁ δυτικὸς μοναχισμὸς καὶ ἡ οὐνιτικὴ δράσις», «αἱ γνώμαι τῶν ρώσων θεολόγων περὶ τοῦ ἀσκητισμοῦ» κλ. Ὁ ἐκ τῶν ὀμιλητῶν καθηγητῆς τῆς ἐν Ἀβόφ Γραικο-καθολικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας αἰδεσ. Δρ Α. Γλῆνκα εἶπε, σὺν ἄλλοις, ὅτι «τὸ λειτουργικὸν καὶ τελετουργικὸν εἶνε ὅλος δευτερεύον, διὸ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πρὸς οὐδὲν τυγχάνει συνδεδεμένη ἀποκλειστικῶς· ἡ λειτουργικὴ ποιικιλία οὐδαμῶς βλάπτει τὴν ἐνότητα τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ τῆς ἀποστολικῆς Ἐδρας ἀποδοχῆς τοῦτου ἡ ἐκείνου τοῦ λειτουργικοῦ καὶ τελετουργικοῦ ἀποδεικνύει ὅτι συμβιβάζεται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ πρὸς τὴν λειτουργικὴν καὶ κανονικὴν διδασκαλίαν καὶ πράξιν εἰς τὰ ζητήματα τῆς θείας τῆς προελεύσεως. Πᾶσαι αἱ τελεταί

εἶνε ἰσότητοι καὶ ἰσοδύναμοι τῆς Καθολ. Ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἴσου καλά καὶ ἀποτελοῦσαι κόσμημα αὐτῆς μαρτυροῦσι περὶ τῆς θείας τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς δυνάμεώς τῆς.

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ «*Osservatore Romano*» λόγον ποιούμενον ἐν μακρῷ ἀρθρῷ περὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ καταστάσεως γράφει σὺν ἄλλοις ὅτι «ἡ πραγματικὴ θέσις τῶν πραγμάτων εἶνε ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἐν Γερμανίᾳ δὲν εἶνε πλέον ἐλεύθεροι νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον ἢ νὰ ἐφαρμόζωσιν αὐτὸ εἰς τὰ σύγχρονα προβλήματα χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ὑποστῶσι ποινάς... Τὰ μέλη τοῦ ἐπισκοπάτου ὀφείλουν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ φυσικὴ καὶ ἐπιβαλλομένη ἀσκησις τοῦ ποιμαντορικοῦ τῶν ἔργων κατὰ τῶν κηρύκων μιᾶς ἀντιχριστιανικῆς θρησκείας εἶνε ἀπηγορευμένη ὡς πολιτικὴ ἐκδήλωσις ἢ ἐλευθερία τῆς διδασκαλίας καὶ ἐρμηναίας τῆς καθολικῆς πίστεως κατέστη μόνον σκιά τῶν ἐν τῷ κορδατῷ περιεχομένων. Αἱ ἱεροτελεστία ἐν τοῖς ναοῖς καὶ τοῖς σχολείοις, ἐν ταῖς ὀργανώσεσι καὶ τοῖς συνδέσμοις παρακολουθοῦνται ὑπὸ κατασκόπων.»

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐν τῇ ναφ τῶν Ἁγίων Πάντων τοῦ Λονδίνου, τῆ πρωτοβουλία τοῦ «*Synδέσμου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀνατολικῆς*» ἐτελέσθη ἐπιβλητικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μελστίου, κατὰ τὸν δυτικὸν ρυθμὸν. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ὁ παριστάμενος Σεβ. Μητροπολίτης Θουατείρων καὶ Γερμανὸς εἶπεν ἑλληνιστὶ τὰς δειήσεις, τοῦ χοροῦ ἐπ' ἴτης ἑλληνιστὶ ψάλλοντος. Κατὰ τὸ μνημόσυνον παρέστησαν τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐν Λονδίῳ ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς Πρεσβείας καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐπισκόπου Λονδίνου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβούριος καὶ ἄλλοι πολλοί.

ΔΙΑΜΑΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Καθ' ἣ ἀναγράφει ὁ «*Christian World*», ἡ σοβοῦσα κρίσις τῆς ἐν Γερμανίᾳ Ἐκκλησίας ὠξύνθη εἰς τὸ ἔπακρον συνεπεί τῆς ἀρνήσεως τῆς περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐν Steglitz συνελθούσης συνόδου τῆς ὁμολογιακῆς Ἐκκλησίας τῆς Πρωσίας νὰ καταποτηθῇ ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργοῦ, ὅστις εἶχε προειδοποιήσῃ ὅτι πᾶσα τῆς Συνόδου ἀπόφασις, ἥτις δὲν θά ἦτο τῆς ἀρεσκείας τῶν κρατούντων, θά εἶχε δυσμενεστάτας συνεπείας. Ἡ Σύνοδος ἠρνήθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τροικοκρατίαν, προέβη δ' εἰς ἀποφάσεις μετὰ ἐμπεριστατωμένας διασκέψεις. (1) προσημιονευσθεῖς ὑπογράφος προέβη ἀμέσως εἰς τὴν δημοσίευσιν νόμου, δι' οὗ κτάται ἔξουσίαν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας κυριολεκτικῶς δικτατορικῆν, ὑπερτεροῦσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐπὶ τῶν καθολικῶν ἔξουσίαν τοῦ Πάπα.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ

Δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀγγλικανικοὺς κύκλους ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Γερμανίᾳ Παλαιοκαθολικῶν ὅπως συνεργασθῶν μετὰ τοῦ γερμανικοῦ κράτους πρὸς δημοουργίαν «*ἐθνικῆς καθολικῆς ἐκκλησίας*» νομιμόφρονος εἰς τὸ νέον γερμανικὸν κράτος. Ἡ κίνησις αὕτη ἐκδίδει μνηνιατὸν ὄργανον ὑπὸ τὸν τίτλον «*Der romirte Katholik*» («*Ὁ χειραφετηθεὶς ἀπὸ τῆς Ρώμης καθολικός*»), ἐν τῷ τεύχει τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ὁποῦτο εἶνε ἀναγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ ἀξιοφύλλου ἡ φράσις «*ὅτι ἡ Ρώμη εἶνε ἡ ἐπ' ἀριθμὸν 1 δημοσίος ἐχθρὸς*». Οἱ «*Ἐκκλησ. Καίροι*» τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ γράφουν ὅτι ἡ διαγωγὴ αὕτη τῶν ἐν λόγῳ γερμανῶν ρωμαιοκαθολικῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἦλθεν εἰς μυστηριακὴν κοινωνίαν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, καθιστᾷ ἐντάκτως δυσχερεῖς τὰς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης σχέσεις, τὸ δὲ καθολικὸν «*Tablet*» τοῦ Λονδίνου, παρὰ τὴν συχνὰ διαδηλουμένην ἀντίθεσιν του πρὸς τοὺς «*Ἐκκλησ. Καίρους*», σημειοῖ μετ' ἐύμαχιστῆσεως τὴν τοιαύτην πρὸς τοὺς παλαιοκαθολικοὺς στάσιν του.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν εβραϊκῶν ἐορτῶν ἐν Πετροῦ-πάλει ἐλήφθη ἀπόφασις περὶ ἀπομακρόντως ἐκ τῶν δι-

μοσίων θέσεων πάντων τῶν ὁμοδοήποτε σχετιζομένων πρὸς τὰς συναγωγὰς εβραίων καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτῶν δι' ἄλλων πολεμίων πρὸς τὴν εβραϊκὴν θρησκείαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἑλληνικὴ Παιδεία κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους. (Ἀνάπτυον ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν).

Κ. Γ. Δοβουρνιώτου. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ μεθόδους τῶν Βραχέων Χρονικῶν τοῦ Σπ. Λάμπρου. (Ἀνατύπ. ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντιν. Σπουδῶν). Ἀθήναι, τύποις «*Εστία*», 1935.

Φ. Δήμων (Δ. Παροδίτη). Ἱστορία τῆς τουρκοκρατουμένης Λέσβου (1462-1912). Τεύχος Γ' (1826-1912). Μυτιλήνη, Τύποις Π. Τριβιλιῆ, 1935.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5139 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου Πληγωνίου, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5139 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ Κοιμήσεως Πυργίου, ὅπως ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομιμομένων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

Ἱ. Μητρόπολις

Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 81—83 τοῦ ἀπὸ 22ας Μαΐου Διατάγματος περὶ κωδικοποίησης τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν καὶ Τ.Α.Κ.Ε. ἰσχυνοσῶν διατάξεων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν κάτωθι ἱ. ναῶν: 1) τοῦ ἐν Ἄνδρῳ ἱ. ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, 2) τοῦ ἐν Ἰγυθίῳ Ἄνδρου ἱ. ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν νὰ ὑποβάλωσι τὰς σχετικὰς αἰτήσεις μετὰ τῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω διατάγματος, προβλεπομένων πιστοποιητικῶν, μέχρι τῆς 18ης προσεχούσης μηνὸς Νοεμβρίου 1935, τὸ βραδύτερον. Ἐν Σύρῳ τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 1935. † Ὁ Σύρου Φιλάρετος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θήρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς κλειδοδικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὰ εἰς τὰς περιφερείας Ἐξω Γωνιάς Ἀκρωτηρίου Πύργου, Ἐμπορείου, Μεγαλοχωρίου, Οἴας, Κατράδου καὶ Φηρῶν κείμενα ἀκίνητα κτήματα νήσου Θήρας τῶν ἱ. μονῶν τῆς περιφερείας Ἱ. μητροπόλεως Θήρας ὡς ἐν τῇ διακηρύξει λεπτομερῶς περιγράφονται ἀνήκοντα αὐταῖς κατὰ πλήρη κυριότητα καὶ νομίην καὶ διακατεχόμενα ὑπὸ τούτων, βάσει τῶν ὄρων τῆς ἐπ' ἀριθ. 151 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς Ἱ. μητροπόλεως Θήρας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Φηροῖς Θήρας εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 10 Νοεμβρίου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—11 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρχμείας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ/ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

† Ὁ Θήρας Ἀνθίμος.

Τύποις «*Φοίνικος*», ὁδὸς Λεωνάτου 4, Ἀθήναι